

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗ

Ποτάμι: το παλιό ως νέο

Τι είναι Το Ποτάμι; Μην είν' οι νεοφιλελεύθεροι κάμποι; Μην είναι τα κεντροαριστερά βουνά; Εντεκα μίνες μετά την ίδρυση του νέου κόμματος οφείλω να συνοψίσω μερικές σκέψεις τώρα που η πολιτική μάχη κλιμακώνεται και η εν λόγω δύναμη μπορεί να αποτελέσει ρυθμιστικό παράγοντα της νέας πραγματικότητας. Ας θυμηθούμε κατ' αρχάς πως όλα ξεκίνησαν ένα μεσημέρι, την επόμενη ακριβώς ημέρα του ναυαγίου των «58», όταν ο συνάδελφος Σταύρος Θεοδωράκης ανακοίνωνε στους συνεργάτες του τη μεγαλεπήβολη ιδέα. Σχεδόν αμέσως ο Βενιζέλος είχε πει με νόημα πως μιλάμε για «πλεοπτική εκπομπή που μετεξελίχθηκε σε κόμμα».

Είχε δίκιο, αλλά η παραπάνω διαπίστωση έμελλε να διαψευσθεί όλο αυτό το διάστημα. Και αυτό καθώς Το Ποτάμι μπορεί να έχει όντως παίξει επιτυχημένα με την επικοινωνία λόγω και της πείρας τού επικεφαλής του, αλλά το αντιπολιτικό - αντικομματικό πρόσημο που επιδίωξε από την αρχή να προτάξει ήταν ακριβώς αυτή η ίδια η πολιτική του φαρέτρα.

Το Ποτάμι σήμερα, ένα άθροισμα νεοφιλελεύθερων και μεταρρυθμιστικών θέσεων με μια εσάνς Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού, είναι ο φορέας ενός νέου αντιπολιτικού λαϊκισμού. Και δεν είναι μόνο το γεγονός πως εκφράζει διάφορα σουρεάλ όπως τον «καλύτερο δημόσιο λειτουργό του κόσμου» ως επικεφαλής του Επικρατείας του (σαν να λέμε πως αξιολογήθηκαν οι δημόσιοι υπάλληλοι από την Κόστα Ρίκα έως την Τζακάρτα και έχουμε τον πρώτο ανάμεσά μας). Ούτε πως παρά τον βραχύ βίο του έχει φανεί ασυνεπές με αυτά που έλεγε αρχικά. Δείτε την υποψηφιότητα του πρώην γ.γ. Δημοσίων Εσόδων τώρα και παρά τη θέση του Ποταμιού πως δεν θα έχει υποψηφίους κρατικούς αξιωματούχους με νωπή θητεία. Δεν είναι επίσης οι εκθέσεις ιδεών Τρίτης Λυκείου και τα συνθήματα «αρωγής και ευδοκίμησης» που ντύνουν το πολιτικό πρόγραμμά του σε μια τόσο μεταίχμακή στιγμή για τη χώρα. Είναι πάνω απ' όλα το νέο ήθος του «δεν υπάρχουν ιδεολογίες», είναι πάνω απ' όλα η απαξίωση της πολιτικής και η τυφλή αποδόμηση των «παλαιών κομμάτων».

Το Ποτάμι είναι η άλλη πλευρά τού «κρεμάλα στους πολιτικούς» που ακούμε όλα αυτά τα χρόνια του Μνημονίου από διάφορους αλλοπρόσαλλους. Είναι η βελούδινη εκδοχή ενός νέου λαϊκισμού που εξοικειώνει το ακροατήριο με μια νέα σωτηρολογία. Που χωρά τα πάντα.